

A trófeáról

Sokszor prédikáltam a názareti csendes életről. Elsősorban azért, mert Jézus is ott nevelkedett. Írhatt volna bármilyen forgatókönyvet, de ő úgy döntött, hogy Názáretben nő fel. Harminc évig élte a maga békés életét édesanyjával, rokonai-val.

Amikor Szászvárosban voltam plébános (most is az vagyok hivatalosan), sokat kertészkedtem, imádkoztam, nagyon szép életem volt. Néhány gyereket befogadtam, építettem két „sátrat”, egyet Szászvároson, egyet Déván, s úgy tűnt, hogy az elég is. Aztán elkezdtem gondolkodni azon, hogy Jézus az apostolait levitte a hegyről, bele a szürke, küzdelmes hétköznapiakba, hogy küzdenek meg a gonosszal, gyógyítsanak, hirdessék az igét.

Nem arra születtünk, hogy langyos kis kikötőben horgonyozzunk, hanem arra, hogy menjünk ki a nyílt vízre. Tény, hogy sok ütést kapunk a küzdőtéren, de ott teremnek a hervadhatatlan győzelmi koszorúk is. A tűzben edzik az acélt, és tűzben olvasztják az aranyat is.

Bányásznak mentem, mehettem volna könnyebb munkára is, de akkor úgy éreztem, hogy nekem azt kell csinálnom. Nagyon jól tudtam, hogy egy házzal sok baj van, kettővel még több, huszonkettővel rengeteg. Úgy láttam, hogy ha ez nekem olyan izgalmas játék, akkor nagyon sok más embernek is az lesz. Nem is csalódtam, mert azt látom, hogy sok

házvezetőnk nagyon szépen végzi ezt a munkát, de a valóság az, hogy meglehetősen kevés ember mer nagyban játszani. Kimenni a pályára. A legtöbb ember ül a kispadon, kommentál, elmondja a véleményét, felháborodik, hogy más nem figyel rá, de hogy ő maga kipróbálja, na, azt nem.

En mindig azt mondom, hogy egy férfi menjen ki az erdőbe, és hozza haza a trófeát. Persze, az erdőben vannak vadak, van vihar, ágak tépik a ruhádat, hideg van, de ha hazahozod a trófeát, akkor arra büszke lehetsz. Egy darab kőből kipiszkálni a szobrot, vagy néhány hangból szimfóniát alkotni nem könnyű, de izgalmas, szép, értékes, és az életednek értelmet ad. Egy kóbor utcagyerekből kihozni a 21. század értelmiségét, nagyon szép kihívás. Nem könnyű, de izgalmas, értékes és fontos.

Mi a te trófeád, miért éltél, miért adtad oda az életed? Le lehet vadászni egy nagy, lapos békát, ki is lehet tömni, föl is lehet akasztani a falra, de mennyire leszel büszke rá?

Nemcsak a sebeimet, az erdőben szerzett kék foltjaimat tudom felmutatni, hanem gyermekeinket is, akiket kollégáimmal felneveltünk. Ők az én trófeáim, és nagyon büszke vagyok rájuk.

Minden embernek fontos, hogy valamit alkosson, valami értelmes célért adja oda az életét.

Böjte Csaba testvér: Füveskönyv, Helikon Kiadó 2020. 146-149.old.
(Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

„Minél tovább panaszkodsz a bajaidról, annál tovább maradnak veled ...”

Szepes Mária

Egyszer egy bölcs ember leült az emberek közé, és elmondott egy viccet. Mindenki hatalmasat nevetett. Ezután újra elmondta ugyanazt a viccet. Ezúttal már kevesebben nevettek. Majd újra és újra elmondta a viccet, míg végül senki sem nevetett már. Ekkor a bölcs ember elmosolyodott és így szólt: „Ha nem tudtok nevetni újra és újra ugyanazon a viccen, akkor miért tudtok siránkozni ugyanazon a dolgokon?”

Júniusi imaszándékunk:

Tudatosodjon bennünk a lelkünk legmélyén lakó jóság, és a szeretet iránti mérhetetlen vágy, melyet nemcsak kapni jó, hanem adni is érdemes másoknak.

Melissza

Hát eljött a nagy nap. Fel kellett volna ébrednie. Nem szívesen tért magához, mert tudta, hogy ma el fogja veszteni a szüzességét. Nem a szerelmétől, mert párja nem volt, hanem egy idegentől, akitől pénzt fog érte kapni. De hogy ki lesz az, azt nem is tudta. Az első érzése azt mondta neki, hogy nem jó lenni. Nem szeretett mostanság a valóságra eszmélni, mert az mindig nyomasztó, sivár és kilátástalan volt. Csak akkor, amikor a szülei és a bátyjai aludtak vagy nem voltak otthon. Ő nem mehetett el sehová sem. Az apja féltette és a testvérei is, legalább is ezt mondták neki. Az iskolából rengeteget hiányzott, mert a húgaira kellett vigyázzon, el is tanácsolták, de éppen már nem volt tanköteles. Aztán egy hónapja a maradék két örömét is kiemelte a gyermekvédelem. Az anyukája vagy zsebelni volt este vagy a kocsisorra állt ki „rodázni”. Ilyenkor mindig imádkozott, hogy az anyja pénzzel jöjjön haza vagy legalább bevásárolva, és sírva könyörgött a Jóistenkének, ne hogy részegen jöjjön meg az anyja. Az előbbit azért kérte, hogy a húgocskái ehessenek, az utóbbit azért, hogy ne legyen otthon veszekedés. Az apja ilyenkor türelmetlenül várta az asszonykát kint a folyosón a vaskorlátra könyökölve. Csak fújtatott és néha sóhajtott egy nagyot, majd leköpött az emeletről és csak ennyit mondott magának: „Hol van már ez a köcsög kurva?!”. Ha nem volt cigije akkor nem néha, hanem gyakran. Ha részegen jött az anyja haza, akkor már a lépcsőházban ordított az anyja. Ilyenkor nem hozott semmit sem. Elitta és legépezte a keserves keresetét. Az apja ilyenkor beült a konyhába és bevárta. Az anyja ilyen állapotban az alkohol gőzei alól kötözködött az apjával vagy a két bátyjával, ha éppen otthon voltak. „Engem vártok?!” - mondta ilyenkor a rekedt, gúnyos gonosz hangján. „Hát ma nem esztek és nem cigiztek, menjetek ti szopni!”. Dzsoni egy ideig túrt ilyenkor, aztán hirtelen berobbant és legépelte. Az anyja meg csak sikított: „Gyere Dzsoni üssél, gyere...”. Arra is volt példa, hogy kirontott érte a lépcsőházba és a hajánál fogva húzta be és csak utána kezdett neki a lelki gondozásnak. Ilyenkor Melissza zokogva esedezett Jézushoz, hogy nyugodjanak végre meg és legyen vége az egésznek. Nem mert megmozdulni sem, de ha a kicsik felébredtek, sírva szorította őket magához és próbálta őket nyugtatni és őrajtuk keresztül önmagát is. Az anyja volt amikor a szobába menekült be és felkapta a két kicsit pajzsként szorítva őket magához, hogy akkor hátha nem kap Dzsonitól. Ilyenkor sírt és rettegett a család. Zokogtak a falak. Sírt a ház, a távozó éj és a világ is. Még Isten is könnyezett a nagy tehetetlenségben. Szívárogtak és terebélyesedtek a lelki sebek. Mindenki, mindenhogyan, mindenhonnan...

Azonban voltak picit jobb időszakok is. Amikor az anyjuk betalált. Ilyenkor nagy szatyrokkal jött haza és nem ivott. Ilyenkor olyan fájdalmas és szép arca volt Rózsának. Érdekes módon ilyenkor azonnal felébredt mindenki. Csókolgatták a szülők ilyenkor a kicsiket. Rózi ilyenkor édességet is hozott a gyerekeknek. Beszélgettek, ugratták egymást. Melissza ilyenkor azt érezte, hogy mosolyog az Isten és lejött oda közéjük a 8. kerületi bérházba. A másik ilyen örömidőszak a családi pótlék időszaka volt. Ez egy hónapban 2-3 nap lelki békét jelentett neki és a családnak. Ilyenkor valóban család voltak. Rózi főzött, lementek a játszótérre, együtt nézték a tv-t. Majd az apja fogta a maradék pénzt és eltűnt vele. Nyílt titok volt, hogy ilyenkor a nőjéhez és gépezni ment. Ez azonban egy másik pokol volt...De legalább otthon nyugi volt.

Most azonban megváltozott a helyzet, ugyanis Rózsát bilincsbe vitték el a rendőrök pár hete. A lakásra jöttek el érte. A két kicsit rá két napra a gyermekvédelem emelte ki. Melisszát egyik sokk érte a másik után. Teljesen magába zuhant. Nagyon maga alatt volt. Az elején a szomszédokhoz járt át kéregetni cukrot, kávé, kenyeret vagy tésztát. Rokonokhoz is elment látogatóba, akik 1-2 alkalommal még megezték és meghallgatták a fájdalmát, majd elzárkóztak tőle. Barátai nem voltak, mert minden idejét a két picivel töltötte, mosott, takarított vagy éppen főzött, ha volt mit. Majd minden forrás elapadt. Az apja csak feküdt az ágyon tehetetlenül, a bátyjai egész nap máshol voltak. Csak aludni jártak haza. Ő a gyermekeket látogatta a gyermekotthonban azután otthon ült a tv előtt a nyomorult tehetetlenségben és éhségben.

(rajz forrása: <http://hu.tutkrabov.net/>)

Tegnap este azonban arra ébredt, hogy az apja és a szomszéd asszony, aki afféle női strici volt, beszélgetnek suttogva. Annyit hallott, hogy Óróla van szó. Hallotta még: „ügyvéd is kell ám, csomagolni is kell majd. A gyerekeket az éhezésbe meg nem adják ám vissza. Meg aztán elnézné, hogy az apja nem eszik... Ha a Rózsa ki tudott állni, akkor Ő is ki tud. Majd én kezelésbe veszem”. Többet nem hallott. A kis szíve rögtön elkezdett rugdalózni. Alig kapott levegőt. Azonnal megértette, hogy mire megy ki a játék. Vagy csak rosszul hallott?!

folytatás a 3. oldalon

Ááá, az Ő jó Dzsoni apukája sosem tenne ilyet.

Másnap az apja kávéval ébresztette és megkérdezte, hogy hogyan aludt. Nagyon kedves, mézédés volt a hangja és gyermekemnek szólította. Mindezekre egy könnycsepp volt a válasza, több nem. Merev arccal és rezzenéstelenül fogadta azt a tényt, hogy most már biztosan ki kell állnia kurválkodni.

Egész nap a tv előtt ült, majd így imádkozott: „Drága Jóistenkém, tudom, hogy az égben vagy és itt a földön, és azt is, hogy mindent látsz. Kérlek bocsáss meg nekem azért, amiket tenni fogok. Jóságos Jézusom, tudom, hogy példát mutattál nekünk áldozatvállalásból, Te aztán tudod, hogyan kell másokért és mások miatt szenvedni. Bocsáss meg kérlek! A testvérekéimért, anyuért, apuért teszem. Odaadom az ártatlanságomat. Fogadd kérlek tisztaságomat, e könnyes áldozatot!”

Már együtt sétáltak Kittivel a stricinővel a Korányi utcában, ahol a lányok állni szoktak este. Nem fogadta el sem a kristályt, sem a vodkát, ami a bátorságát növelhetné. Méltósággal és kiüresedve várta az első kuncsaftot. Nem is figyelt oda Kitti „jótanácsaira”, hogy miként lehet végezni leghamarabb egy klienssel, meg hogy fiztessen plusz 500 Ft-ot az óvszerért is.

Hamarosan jött az első férfi. Egy magas közepkorú külföldi férfi, aki ápolt és jóillatú volt. Melissza gátlásos zavarban volt, de nyugalmat erőltetett magára. Reszketve és pihegve mosolyt erőltetett magára és megkérdezte, hogy mit szeretne. Az ember nagyon nyugodt hangon ezt mondta: „mindent”. „Tehát komplettet akarsz raklókám? Az 8000 lesz. De ha akarsz extra franciát az plusz 3000 lesz”.

A férfi arcából és szeméből kedvesség és szeretet, földöntúli jóindulat áradt ekkor. Rámosolygott és ennyit mondott: „Igen komplettet akarok: a testedet, a lelkedet, a szenvedésedet, a hitedet, az életedet. Melissza, minden könnyedet láttam és halottam minden imádat!” Melissza azonnal felismerte Jézus Krisztust! Zokogva lábaihoz borult és csókolgatni kezdte a szandálon keresztül a lábait. Jézus felállította és átölelte. Akkor elkezdtek emelkedni. Elhagyták a bokrot, a Ludovika teret, Józsefvárost, az országot, az eget, mindent...

Kitti, a stricinő pedig csak a hült helyüket találta a bokorban a használt óvszerek, az eldobált fecskendők, pakettek és a zsebkendő galacsinok között.

Lólé Attila

♥	M1	1	3	5	♥	10	12	14	♥
1					M2				G
2					8				
4							13	3	
								5	
6					7			15	
8					6				
									10
11					9				16
13					4				
♥	L								16

VÍZSZINTES

1. egyenletes felületű
2. kosárlabdát a gyűrűbe vág
3. New York
4. szövetelhalás
5. az elején ír!
6. Nemzetközi Oktatási Közp.
7. szándékozott
8. számtani középarány
9. .../off
10. másodperc jele
11. éneklő szócska
12. börtönben voltam
13. észak
14. kémiai részecske
15. üdvözölve légy, latinul
16. gramm

FÜGGŐLEGES

1. tanintézmény
2. elektron
3. magyar üdítőmárka
4. egyes igék végződése
5. hordómérték
6. gauss jele
7. Orosz Jenő monogram
8. ...-Cesuras, spanyolfalu
9. fiatal szarvasnőstény
10. etilén-..., fagyálló
11. jód vegyjele
12. itrium vegyjele
13. román thriller címe
14. hajlékony nehézfém
15. sugár jele
16. egyéni vállalkozó

Tudjatok fölkelni!

Egy fiatal lelkésznek a börtönben kellett prédikálnia. Egész nap kutatót, keresett könyveiben, hogy olyan gondolatokat találjon, amelyek megérintik a megkövesedett szíveket... A foglyokat egy nagy közös terembe terelték. Amikor a lelkész belépett oda, szinte kővé dermedt a sok zord arc láttán. Imádságban elmerülve lépkedett a szószék felé. Az utolsó lépcsőnél azonban megcsúszott, és elesett. Az egész hallgatóság nevetésben tört ki. Néhány pillanatig szégyenkezve és megalázva ült a lépcső legfelső fokán. Aztán hirtelen, mint a villám, felugrott, és a szószéken termett. Így kiáltott a börtönlakók felé: - Látjátok, azért jöttem hozzátok, hogy megmutassam: Az ember fel tud kelni, ha el is esik. A bűnökből is talpra lehet állni igaz bűnbánattal!

(Eberhard Puntsch)

Életképtelennek ítélt szüleim csodálatos élete

Apám 20 éves volt, mikor a katasztrófa bekövetkezett egy banális baleset kapcsán, amikor egy lovaskocsi kihajtott elé. Senki másnak semmi baja nem lett, a ló megijedt egy kicsit, a motor visszapillantó tükre letört, apám viszont tehetetlenül feküdt az aszfalton, mert eltört a gerince. Soha többé nem állt a lábára.

Anyám 14 éves volt, mikor az addigi élete atomjaira hullott. Egy TBC szövődményeként kialakult gerincbetegség következtében soha többé nem tudott önállóan járni.

Apám, Szentendre egyik legszebb fiatal férfiaként elvesztette az állását, a menyasszonyát, az önállóságát, a mozgékonyágát.

Anyám, a tehetséges szavaló, "akiből akár színésznő is lehetett volna", Szentesre került középiskolába, hogy közel legyen a kórházhoz. A nagymám, autó hiányában, a karjaiban vitte el a vonaton. A középiskolás éveit szüleitől, barátaitól elszakítva, egyedül, idegenek között töltötte.

Pár évvel később Budapesten találkoztak egy rehabilitációs központban. Hónapokat töltöttek együtt az intézetben, és egymásba szerettek. A védett, segítő környezetből kikerülve apám visszaköltözött Szentendrére, míg anyám hazajött Kecelre. Semmi esély nem volt a közös jövőre. Messze voltak egymástól, mindkettőjüket alkalmatlannak tartották az önálló életre, és mindenki arra biztatta őket, hogy verjék ki a fejükből a másikat.

Akkor még nem volt akadálymentesítés. Egy mozgásában korlátozott ember bénának, rokkantnak, betegnek, de legalábbis fogyatékosnak számított.

Apám és anyám fittyet hányva a világra 1967-ben házasságot kötött, és Kecelen, nagyszüleim házában közös életet kezdtek. Fogalmuk nem volt arról, hogy mi hogy alakul, csak annyit tudtak, hogy együtt akarnak élni. Tíz éven belül ez a két ember saját vállalkozásba fogott, házat épített magának, és nem egy, hanem két egészséges gyermeket hozott erre a világra. Én lettem a másodszületett ebben a családban.

A nővéremmel együtt úgy nőttem fel, hogy nem láttam soha apánkat a lábán állni. A balesetet követő több mint 40 évét tolószékekben töltötte. Könyvekből és egyetemeken tanult barátait hallgatva egyedül programozóvá képezte magát, és könyvelőprogramokat írt.

Anyánk nem nagyon hagyta el a házat. Nem tudott kapaszkodás nélkül járni. Ő egy telefonnal a

kezében varrodát működtetett, és több mint tíz varrónőnek adott éveikig munkát.

Gyerekként, ha valami rossz fát tettünk a tűzre, nekünk kellett jelentkeznünk a nyaklevesért. Soha nem futottunk el, meg se fordult a fejünkben. Csak abban csaltunk, hogy kicsit lelassítottuk a lépteinket, mikor a pofonért mentünk. Tudtuk, hogy minél később érünk oda, annál kisebb lesz a lendület.

Már általános iskolás korunkban hivatali ügyeket intéztünk. "Bemész a Tanácsházára, az emeleten jobbra a második irodába, megkeresed a K-nét, és azt mondod neki, hogy te vagy a D. Béla lánya, és azért jöttél, hogy..." Míg az emeletre értünk, épp volt annyi időnk, hogy megjegyezzük, pontosan miért is jöttünk. Saját magunknak vásároltunk ruhákat. Anyuék a kocsiban vártak, mi pedig az üzletben megkértük a megdöbönt eladót, hogy kivihessük megmutatni a szüleinknek, mit szeretnénk megvásárolni.

Egyedül költöztem be középiskolai kollégiumba. A szüleim ekkor is az autóban vártak, míg én felhordtam a dolgaimat, és egyedül berendezkedtem. Néha leszaladtam az autóba, sírtam egy kicsit a feszültségtől, Anyuék megnyugtattak, majd visszamentem folytatni a dolgomat.

Apám távirányításával autót is szereltem. Tévedhetetlenül tudta fejből, hogy hol, milyen cső és vezeték van a motortérben, és melyikkel mit kell csinálni. Pontos instrukciói alapján bármilyen problémát megoldottunk. Édesapám a tolókosiban ülve tanított meg biciklizni, görkorcsolyázni, és rendszeresen tollaslabdázott velünk. Ilyenkor az átlagnál többet kellett futnunk, mert amikor ő tévesztett, akkor is mi szedtük össze a labdát.

Nálunk mindig hangos volt a ház, sokat kiabáltunk. A mi szüleink nem jöttek oda, ha valamit akartak, hanem kiabáltak, hogy mi menjünk hozzájuk. Ezt aztán megszoktuk mi is. Nálunk mindig hangos volt a ház, mert mindig tele volt emberekkel. A szüleim nem mentek sehova, így a világ jött el hozzájuk. Szerettek nálunk időzni a szomszédok, a barátok, később a mi barátaink előtt is mindig nyitva állt az ajtó.

Élet volt a két életképtelennek tartott ember ott-honában. Pezsgő, vidám, szeretetteljes élet.

Soha nem éreztem azt, hogy hátrányos helyzetű lenne nálunk bárki is. Azt, hogy valami nem megszokott, a külvilágról olvastam csak le, amikor megbámultak és sajnálkozó tekintettel néztek ránk az utcán, vagy amikor készségesen odaugrott valaki segíteni, .

folytatás az 5 oldalon

amikor 40 kilósan éppen rángattam apámat a tolószékben egy lépcsőn le vagy fel. Ilyenkor mindig udvariasan el kellett magyaráznom a jószándékkal közeledő idegennek, hogy a legtöbb, amiben segíthet, ha egy lépéssel odébbáll, mert én pontosan tudom, hogy hol, hogyan kell megfogni azt a tolószéket, és milyen szögben kell megdönteni ahhoz, hogy ne borítsam ki a székből apámat. És soha nem fordult elő, hogy kiborítottam volna. Apám bízott bennem, én pedig hittem a bizalmában.

Hogy mi volt, ami ebben a két emberben a lelket tartotta?

Apám soha nem vesztette el a gyermeki kíváncsiságát. Ő azért jött ide, mert ki akarta próbálni, hogy így hogyan megy az élet. Mindent ki akart próbálni, meg akart nézni, el akart olvasni, meg akart hallgatni és meg akart kóstolni. A temetésén egy barátja azt mondta róla: "Sokkal többet élt, mint bárki gondolta volna, de sokkal kevesebbet, mint amennyit szeretett volna." Mert ő ilyen élhetetlenül nehéz körülmények között is imádott élni.

Anyám pedig egyszer azt mondta, hogy ő úgy gondolja, nem boldogtalanságra született. Nem szeretett boldogtalan lenni, ezért mindent elkövetett, hogy ne is legyen az. Csak így egyszerűen. Ő még köztünk maradt apám halála után pár évig, hogy a legnagyobb válságomon szelíd bölcsességével, rendíthetetlen szeretetével és támogatásával átsegítsen. Aztán, amikor úgy látta, hogy most már menni fog, akkor csendesen, fáradtan, de határtalan nyugalommal lépett át a végtelenbe.

Azóta is velem vannak mind a ketten, hogy egy pillanatra se felejtsem el, hogy nincs lehetetlen, és a legkilátástalanabb helyzet is jóra fordulhat.

D. Annamária

Hasznos gondolatok

Egyszer Theodorosz atya a testvérekkel együtt időzött, s amikor azok ettek, jámborságból csendben fogták meg poharaikat, nem mondták: „Bocsáss meg!” (tudniillik a pohárcsörgés miatt.) Erre azt mondta Theodorosz atya: „Elvesztették a szerzetesek nemességüket, már nem tudják azt mondani: Bocsáss meg”

(A szent öregek könyve 273)

Magyarázat:

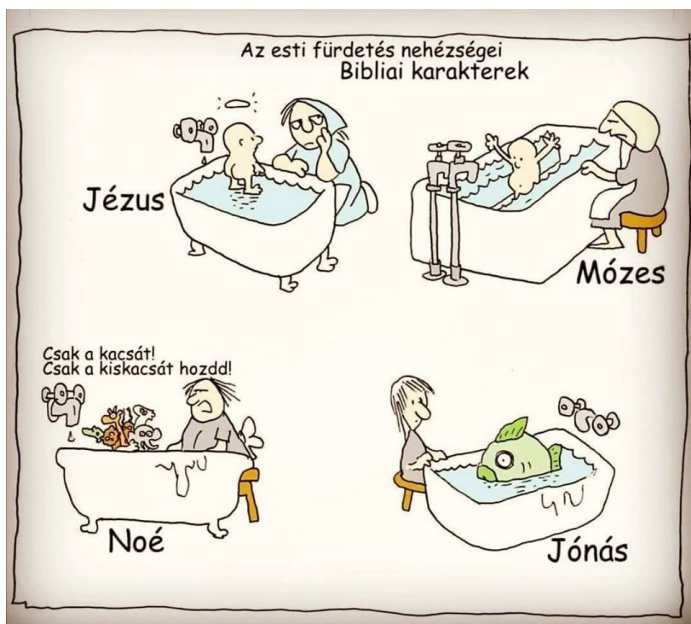
Amikor nem vállaljuk gyengeségeinket, hanem csupán megfelelni akarunk mások képzelte vagy valós elvárásainak, gyakran a képmutatás, és a hamis szeretet bűnébe esünk. Igazából nem azért rossz, amit teszünk, mert megszegünk egy erkölcsi törvényt, hanem mert „elveszítjük nemességünket”. Valamit adunk, de nem valódi szeretetet. A szeretet őszinte, önmagát adja. A megfelelni akarás falat húz a nyílt, őszinte szeretetkapcsolat elé. A pohárcsörgés nem bántotta az atyát. A képmutató udvariaskodás igen.

Pálos gondolat (Android) 2020.12.04.

(Pálosok engedélyével, melyet hálásan köszönünk)

Semmi sem olyan pusztító, mint a gőg meg az irigység. Uralkodnotok kell gondolataitokon, mert a gondolat: tett. Uralkodnotok kell tetteiteken, mert a tettek visszavonhatatlanok, sorsokat indítanak, és sorsokat állítanak meg. Állhatatosaknak kell lennetek az úton, amely a Kereszthez vezet, a Kereszthez, melynek közepén a Nap ragyog.

Kodolányi János: Én vagyok, Magvető Kiadó, 1970, 50.old.

Boldog, mint most

Megunta a börtönétkeztetést. Hús évét eszi, amit kap. Bizonyos szempontból ez nem tragédia, mert *kap*, és végül is nem négy csillagos szállodában volt, bizonyos nézőpontból meg az, mert *kap*, és nem *kér* vagy *vesz* vagy *talál* vagy *főz* vagy *rendel*.

Hétfőn valami húsféle, csirke csontosabb része hússal, tört krumplival; kedden tézstaétel; szerdán egytálétel, például bácskai rizses hús – az utóbbi időben mindig vadhúsból; csütörtökön általában főzelék fasírttal vagy virslivel; pénteken rakott étel; szombaton csirkefarhát vagy máj – ez borítékolható – ilyen-olyan körettel; vasárnap kicsit ünnepebb: pörkölt, esetleg rántott hús, uborkasaláta vagy befőtt hozzá. A levesek rendre ugyanúgy néznek ki: répa biztos van bennük. A reggelik és vacsorák pedig kenyér és kenyér, dobozos májkrém vagy tömlőssajt vagy joghurt; néha egy-egy pogácsa, alma hozzá; körözött egy szelet paprikával; rózsaszín párizsi, konzervben lönchús – ezt egyáltalán nem szerette, unta. Bár ahogy hallotta másoktól, a kórházakban is ilyen a menü.

Ki akart törni. Valami mást akart enni. Mást akart, valami változatosabbat. Olyat enni, amit ő választ ki. Ami nem visel uniformist, és biztosan tudni lehet róla, hogy nem eszi a többi tizenhatezerkilencszázkilencvenkilenc rab is aznap délben vagy este Magyarországon.

A börtönlelkész ekkortájt hívta meg először a kápolnába, mert látványossá kezdett válni a boldogtalansága. Mindenben változást akart, reformációt, újdonságot, úttörést, áttörést, újjászületést, ébredést, feltámadást, boldogságot; utolsó utáni gondjai közé süppedt, hogy *más*-t akar enni. Így aztán elszántan ment vasárnapról vasárnapra. Abban reménykedett, hogy hátha *más*

lesz magából. Hátha mássá válik. Elkeseredettségében azt gondolta, mindegy is, kivé, csak az ne maradjon, aki most. Előbb félszegen és kíváncsian, majd egyre inkább erőre kapva, aztán már mondhatni: bizonyossággal ment. Tudta, hogy miért megy. Megismerte, Akiért megy. A börtönkápolna azzá a szigetté vált, ahol ő a legfontosabb, és az áhított figyelmet megkapja. Megértette, hogy Isten szemében nála egyedibb és különlegesebb ember nem is él a földön. Elhatározta, hogy megkeresztelkedik és elsőáldozó lesz. Hosszú volt a készüléte útja, de úton volt, tartott valahová, valakihez, a Mindenhez, és ez eltöltötte mindennel: türelemmel, erővel, szeretettel, békével, reménnyel, bölcsességgel, tisztánlátással, vigasszal, örömmel, étellel.

A szentségek kiszolgáltatásának napján este azért is hálát adott hirtelen ráeszmélésében, hogy a rég óhajtott kitörés sikerült. A szentostyánál finomabbat évek óta nem evett. Új ízvilág, az étkezésnek az eluntól egy elűtő formája, amely saját választása. Egyedi és személyes táplálék, s mi-több: kölcsönös a viszony – a mennyei eledel is akarja őt. Szabad életében sem volt ilyen boldog, mint most.

Zsóka

Humor

A gyerekszerelmem óta együtt maradt pár ötvenedik házassági évfordulóját ünnepli. Elballagnak hajdani iskolájukba, és megtalálják azt a padot, amibe a férj azt véste bele: "Szeretlek, Sally". Útban hazafelé egy zsák pénz pottyán a lábuk elé egy arra elhaladó páncélautóból. Sally felveszi, hazaviszi, és otthon kiderül, hogy 50 ezer dollár van benne. Stan, a férj azt mondja: - Vissza kell adnunk.

Erre Sally: - Nincs kinek, talált pénz.

Még aznap rendőrök járnak házról házra, és őket is megkérdezik, tudnak-e valamit az eltűnt pénzről.

Sally azt mondja: - Nem. Stan pedig azt: - A feleségem hazudik. A padlason rejtette el.

Sally azt mondja: - A férjem már kezd szenilis lenni. Az egyik rendőr erre kéri Stant: - Legyen szíves az elejétől kezdve elmondani, mi történt.

Stan azt mondja: - Sally meg én épp hazafelé jöttünk az iskolából...

A rendőr ránéz a társára:

- Gyere, nincs itt semmi keresnivalónk.

- Doktor úr! Beállt a derekam, amikor a kanapét áthúztam a szoba másik oldalára.

- Asszonyom, és miért nem várta meg ezzel a férjét?

- Azért, doktor úr, mert gondoltam, hogy könnyebb, ha a férjem nem fekszik rajta.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses ügyvezető elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com